

elevationem Hostiae vel Calicis seu utriusque in Altari peregerint, quamvis de prolotione formae consecrationis non constet, cum ex huiusmodi verborum prolotione tremendi quidem Sacrificii contemptus et delinquentis audacia et crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriae, quod per actus adorationis a Celebrante non promotus erga puram Panis et Vini substantiam exhibitus admittitur et in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non perfecta elevatione, Reum ab Altari discesisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem poenam deveniatur arbitrio et prudentia Iudicis ecclesiastici praefiniendam.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quae ab huiusmodi Reis eorumque Defensoribus in ipsorum excusationem praetendi solent seu singulatim seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio saeculari vel, si de Clericis in aliquo ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem et traditionem pariter brachio saeculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantae impietatis poenis a jure seu alias statutis et comminatis cum effectu puniantur et afficiantur.

§. 8. Easdemque declarationes et ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas ad eos etiam extendimus et pertinere decernimus, qui, cum Sacerdotes non sint, Confessiones sacramentales audire et absolutionem poenitentibus impertiri praesumant; quos pariter eisdem poenis traditionis brachio saeculari seu respective degradationis et traditionis pariter brachio saeculari, etiam pro prima vice, subijci debere

praecipimus; non obstantibus praemissis exceptionibus, si quas ab huiusmodi Reis ad proprium casum aptabiles in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: sed unam dumtaxat acceptionem ad effectum mitigandae poenae attendi debere mandamus, ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Iudex ecclesiasticus mitiorem poenam pro suo arbitrio et prudentia delinquenti valeat irrogare.

§. 9. Decernentes praesentes nostras Literas et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes seu habere quomolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praeeminentiae vel dignitatis existant, sive alias specifica et individua mentione et expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati et auditi, neque causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificatae vel sufficienter aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica et privilegiata causa, colore, praetextu et capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis vel obreptionis aut nullitatis vitio seu intentionis Nostrae aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno ac formali et substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiitionis oris, restitutionis in integrum aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari vel impetrari aut etiam Motu pari et de apostolicae potestatis plenitudine simili concessio vel emanato, quempiam in iudicio vel extra illud uti, seu se iurare ullo modo posse, sed ipsas praesemper firmas, validas et efficaces

existere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, involabiliter et inconcusse observari.

§. 10. Sicque, et non aliter in praemissis censi atque ita per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, et contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, et alios ejusdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos et apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliosve quoslibet quacumque praeeminentia ac potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et definiri debere ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis ac in Universalibus, Provincialibus et Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus nec non quibusvis, etiam iuramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis.

Constitut. Bened. XIV. 20. Apr. 1744. (Bull. r. t. XVI. p. 196).

Benedictus PP. XIV.

Epistola encyclica ad Patriarch., Archiep. et Episcopos locorum Ordinarios.

Quam grave horrendumque scelus admittat, quicumque sacerdotali Ordine non initiatus Sacrificium Missae celebrare praesumit, superfluum censemus multis verbis demonstrare, quum omnibus perspectae sint rationes, ob quas sacrilegum huiusmodi crimen

merito detestandum atque districto poenarum gladio vindicandum censetur. Satis itaque erit Apostolicas Praedecessorum nostrorum Constitutiones hic indicare, quibus severissimae adversus memorati criminis reos poenae statuuntur; quae scilicet a fel. recordat. Paulo IV., Sixto V., Clemente VIII. et Urbano VIII. Romanis Pontificibus editae fuerunt, quarum sanctionibus decernitur, ut quicumque sacerdotali caractere destitutus compertus fuerit Missam celebrasse, Foro saeculari puniendus tradatur.

§. 2. Has omnes Constitutiones Nos ipsi memoravimus et confirmavimus in nostra, quam usque ab anno Incarnationis Dominicæ 1744 Pontif. Nostri IV. sub Dat. XII. Kal. Majas edidimus, cujus initium est: *Sacerdos in aeternum*, ubi praeterea plures tolluntur exceptiones et subterfugia, quae per Defensores reorum afferri solebant, ut eos eximerent a decreta poena traditionis brachio saeculari, quantumvis legitimis probationibus plane constaret, eosdem sacerdotali ordinatione nunquam suscepta Missam celebrasse.

§. 3. Quamvis autem Ecclesia praefatos Celebrantes non promotos justitia sic exigente saeculari Foro tradendos decreverit quum tamen eadem pia mater sit et, ut omnibus constat, lenitatis et misericordiae viscera gerat, nec unquam omisit nec adhuc desinit mansuetudinis suae argumenta praebere tum in statuenda forma degradationis verbalis, quae realem degradationem praecedit, tum in ipsa reali degradatione exequenda, tum denique in providis legibus et cautelis editis atque susceptis, ut nequissimos homines arceret a sacrilego ausu sese immiscendi sacrorum Mysteriorum celebrationi absque sacerdotali ordine et caractere, viam illis quodammodo

praeoccupando, qua in praefatam poenam traditionis brachio saeculari proferre possent.

§. 4. In Pontificali Romano habetur forma degradationis verbalis, per quam videlicet profertur sententia decernens realem degradationem non minus in eos, qui sacris Ordinibus excepto presbyteratu insigniti sunt, quam et in caeteros clericali tantum Tonsura aut minoribus Ordinibus initiatos. Hoc solum inter utrosque intercedit discrimen, quod in Clericos minorum Ordinum aut simpliciter Tonsuratos verbalis Degradatio peragitur, seu, quod idem est, degradatio realis decernitur a solo Episcopo absque aliorum quorumcumque interventu: in alios vero maioribus Ordinibus infra Sacerdotium insignitos non licet Episcopo ad verbalem degradationem procedere nisi assistentibus et suffragium simul ferentibus aliis quibusdam personis, quarum praesentiam sententiamque canonicae Leges exposcunt.

§. 5. Celebris est Decretalis Praecessoris Nostri Bonifacii Papae VIII. in *Cap.: degradatio, de Poenis, in sexto*, ubi haec leguntur: *Super quo tibi taliter respondemus, quod verbalis degradatio seu depositio ab Ordinibus vel Gradibus ecclesiasticis est a proprio Episcopo sibi assistente in degradatione Clericorum in sacris constitutorum Ordinibus certo Episcoporum numero definito Canonibus facienda, quamquam proprii Episcopi sententia sine aliorum Episcoporum praesentia sufficiat in degradatione eorum, qui Minores dumtaxat Ordines receperunt.*

§. 6. Notae sunt etiam sanctiones Canonum, quos indicat Glossa canonica in *cit. Cap. Degradatio, in verbis Canonibus de poenis, in sexto*, quique definiunt numerum Episcoporum, qui assistere debent, ubi pronuncianda

sit degradatio verbalis adversus Clericum in majoribus Ordinibus constitutum.

§. 7. Nec quemquam latere potest quod in sacro Concilio Tridentino statutum fuit *Ses. XIII. cap. 4 de Reform.*, ubi, quum animadversum fuisset non ita facile in occurrentibus degradationum casibus reperiri posse numerum Episcoporum a Canonibus requisitum, facultas fit Episcopis procedendi etiam absque illis, adhibitis tamen sibi ea de re assistentibus totidem Abbatibus in Civitate aut Dioecesi residentibus atque usu Mitrae et Baculi ex Apostolicae Sedis indulto decoratis vel, si hi non adsint, aliis personis in ecclesiastica Dignitate constitutis, matura aetate et sacrarum legum scientia spectabilibus.

§. 8. Quoniam vero juxta veterem disciplinam verbales degradationes peragebantur in Synodis provincialibus et in his quidem singuli Episcopi suum proferebant suffragium, quum nunc Episcopi vel alii ecclesiastici viri, de quibus diximus, locum gerant Patrum in Conciliis provincialibus assidentium, facile intelligitur, in hos derivatum esse jus ferendi suffragii in degradationibus verbalibus, ad quas uti Assessores invitantur, quemadmodum plene demonstratum a Nobis fuit in nostro *Tractatu de Synodo Dioecesana lib. 9 cap. 6. num. 4.* novissimae edit.

§. 9. Verbalem degradationem sequitur degradatio realis, cujus exequentiae ratio distincte praescribitur in Pontificali Romano. Et in hac etiam Ecclesia minime omittit perspicua lenitatis et pietatis suae argumenta praebere. Etenim priusquam degradatum tradat saecularis Curiae Ministro, pro eo efficaciter deprecatur, ne poena mortis aut mutilationis membrorum eidem infligatur: *Domine Judex, verba sunt citati Pontificalis, rogamus Vos*

cum omni affectu, quo possumus, ut amore Dei, pietatis et misericordiae intuitu et nostrorum interventu precaminum miserrimo huic nullum mortis vel mutilationis periculum inferatis. Multoque ante Pontificalis Romani compilationem idipsum expressum legitur in *Cap.: Novimus*, quod est Innocentii III., *De Verbor. signific.*, ibi: *Pro quo tamen, sermo est de degradato saeculari Curiae tradendo, debet Ecclesia efficaciter intercedere aquad Judicem laicum, ut citra mortis periculum circa eum sententia moderetur.* Videri quoque potest *Alteserra ad cit. Cap. Novimus, de verb. signif.*, ubi plures colligit Patrum auctoritates congruentes iis, quae in praedicata Decretali statuuntur.

§. 10. Ad confirmandum autem assumptum nostrum, de summo pietatis studio, quo Ecclesia etiam nil tale meritis prosequitur viamque ipsis intercludere nititur, ne mortis poenam per delicta incurrant, dicimus antiquissima providentia cautum fuisse, ut, qui e propria in alienam Dioecesim transgreditur, nisi fuerit in hac plane cognitus, secum ferat Ordinarii sui literas, quibus fides fiat, eum esse Sacerdotem nulloque, quod sciatur, canonico impedimento detentum, quominus sacra Mysteria celebrare queat. Jam id decretum habetur in sacra Calchedonensi Synodo, ubi, quum interdictum legatur Clerico atque Lectori e sua in aliam Dioecesim commigrare non praeobtentis memoratis literis, quas discussus appellamus, a proprio Episcopo; Jacobus Cujacius alique post eum accurati Scriptores monuerunt cum vera Textus lectione non congruere verbum: *Lectori*, sed *ignoto*, quemadmodum et ipsi adnotavimus in nostra Institutione 34. editionis latinae §. 1. Quod si vetustiora etiam propositae disciplinae principia investigare libeat, consuli possunt Cano-

nes, qui Apostolici vocantur, apud Cotelerium in editione *Patrum Apostolicorum Tom. 1. lib. 8.*, inter quos adest Canon XIII. ita decernens: *Si quis Clericus aut Laicus a communione suspensus vel communicans ad aliam properet Civitatem et suscipiatur praeter commendatitias literas, et qui susceperunt et qui susceptus est communione priventur: excommunicato vero proteletur ipsa correptio, tamquam qui mentitus sit et Ecclesiam Dei seduxerit.* Consonat huic Canon XXXIV., ut patet ex subjectis illius verbis: *Nullus Episcoporum peregrinorum aut Presbyterorum aut Diaconorum sine commendatitiis suscipiantur epistolis, et cum scripta detulerint, discutiantur attentius et ita suscipiantur, si probatione pietatis extiterint; sin minus, nec quae sunt necessaria subministrentur eis et ad communionem nullatenus admittantur, quia per subreptionem multa proveniunt.*

§. 11. Porro quidquid disputent eruditi de vero Canonum Apostolicorum Auctore, certum est, eos magnum auctoritatis pondus habere, quum saltem saeculo Ecclesiae tertio decurrente collecti fuerint ex pluribus Conciliis ante Nicaenam Synodum celebratis, uti nunc temporis inter sacrarum antiquitatum investigatores convenire videtur.

§. 12. Sanctissimis hisce legibus conformes sunt Concilii Tridentini sanctiones, conformes sunt Epistolae Encyclicae a Congregationibus Urbis ad Ecclesiarum Antistites saepe transmissae. Idque etiam pro firmo tenendum est, quod, licet non oporteat Episcoporum sollicitum esse de Regularibus, qui in propriis Ecclesiis Missas celebrare intendunt, quum ejus rei cura reservata sit eorum Superioribus Regularibus, si quis tamen saecularis

Sacerdos in Ecclesiis Regularium Missam celebrare velit, hic etiam debet literas discessus a proprio Ordinario obtentas exhibere Episcopo, in cuius Dioecesi Sacrum vult peragere, uti videre quae est in Nostra Institutione 34. latinae editionis §. 1.

§. 13. Veterem hanc justissimamque sanctionem, de cuius executione plura tradiderunt nostri Scriptores pragmatici, (quos inter merito memorandus est diligentissimus Monacellius, *Formular. Legal. Part. I. Tit. 4., Formul. 8. pag. 81. et Formul. 6. p. 79. item Tit. 6. Formula 18. pag. 160.*) providis excogitatis cautelis plurimum roboravit magnus ecclesiasticae disciplinae restitutor s. Carolus Borromaeus, cuius hac de re Decreta pluribus in locis extantia studiose legenda et expendenda monemus, videlicet in Concilio provinciali Mediolanensi primo habito anno 1565. part. 2., in secundo pariter provinciali anni 1569. Tit. 2. Decret. 1., ac provinciali tertio, anni 1573, item in Instructione ad Sacerdotes de celebratione Missae ac denique in Concilio provinciali quarto celebrato anno 1576. Quibus in locis constitutum habetur, ut Parochus, in cuius Paroecia Sacerdos alienigena domicilium figit, si id per Dioecesim contingat, intra octo ad summum dies illius adventum nunciare debeat Vicario Foranco, qui rem ad Episcopum deferat; si autem in Civitate, Parochus ipse de omnibus certiore faciat Episcopum, qui sibi literas discessus ab huiusmodi Sacerdote exhiberi mandet easque inspiciat totumque earum tenorem sedulo expendat. Si enim Ordinarium subdito sibi Sacerdoti licentiam abessendi ad certum definitumque tempus indulserit, facultas celebrandi Missam eidem non ultra tempus illud concedenda decernitur. Notanda quoque jubetur dies, qua expediti fuerunt literae discessus, ne scilicet ante eam

diem, qua inspiciendae ac discutiendae offeruntur, antiquiores sint duobus vel quatuor aut respective sex mensibus, duobus minime, si literae confectae sint intra Provinciam, quatuor vero, si extra Provinciam, in Italia tamen expeditae fuerint; sex denique, si extra Italiam datae comperiantur.

§. 14. Ex omnibus hisce tum generalibus tum peculiaribus sanctionibus manifeste desumitur, quantopere Ecclesia abhorreat ab ea poena ad effectum producenda, quam sacri Canones in Celebrantes non promotos sanxerunt; quandoquidem tot veluti aggeres hominibus obijciuntur, ne in ejusmodi delictum labantur, unde locus fiat executioni ejusdem poenae sacris legibus definitae.

§. 15. Majoris tamen ponderis ad hoc ipsum evincendum est id, quod subjicimus. Sistit se aliquis coram ecclesiastico Iudice seque ipse denunciatur quamvis sacerdotali Ordine destitutum Missarum Sacrificia celebrasse vel etiam sacramentales Christifidelium Confessiones audisse. Ita se sponte sistens, eo privilegio gaudet, ut impositis ipsi salutaribus poenitentis dimittatur, nisi tamen in ipso suo constituto diminutus, ut ajunt, vel aliunde praeventus fuerit; in his enim casibus carceribus custodiendus includitur. Sed si idem subinde Iudici interroganti: an sciat causam, ob quam carceribus mancipatus sit, statim non expectatis ulterioribus interrogationibus seu quaesitis sincere rem totam aperiat, quamvis de illius incursu in poenales Apostolicarum Constitutionum sanctiones non dubitetur, ideoque dignus sit, qui saeculari Foro uti capitalis criminis reus libere tradatur, nihilominus admittitur ad beneficium minorationis poenae, commutata ipsi poena mortis in damnationem perpetuam ad triremes, uti testatur ben. mem. Cardinalis

Albitius harum rerum peritissimus in suo Tractatu de *Inconstantia in Fide part. I. cap. 14. num. 70: Si vero citatus et vocatus ad generalem interrogationem: an sciat qua de causa fuerit vocatus vel sciat causam suae carcerationis vel quomodo hic reperitur, fatetur de plano veritatem, is tractatur ac si esset sponte confessus et cum eo mitius agitur, praesertim post condemnationem, ut scilicet gravior poena commutetur in mitiorem etc.* Et ita fuit resolutum in sacra Congregatione sub die 12. Maii 1604.

§. 16. Illud etiam animadversione dignum est, quod, quamvis in Pontificali romano praescripta reperitur degradatio, etiam a prima clericali Tonsura, licet de hac quaestio sit: an inter Ordines numerari debeat necne possitque Iudex ecclesiasticus, uti praenotavimus, quando agitur de Minoribus Ordinibus, solus per se verbalem Degradationem peragere, quod ipsi non licet sine aliorum interventu, ubi res est de Ordinibus Majoribus, nihilominus nunc temporis Sacerdotes alique Clerici tam majorum quam minorum Ordinum ad Triremes libere amandantur vel etiam perpetuo carceri mancipantur sine praevia verbali multoque minus reali Degradatione, uti cuique perspectum est et adnotatum quoque fuit a Sacerdote *Catalani Comment. ad Pontif. Rom. tit. 16. §. 4. num. 6. tom. III.*

§. 17. In Tribunalium ecclesiasticorum carceribus nunc quoque satis superque reperiuntur aliqui eo nomine detentis, quod sacerdotali Ordine carentes Missas celebraverint, sacramentales Fidelium Confessiones exceperint iisdemque etiam eucharisticam Communionem expetentibus Particulas distribuerint a se nulliter consecratas. Hos inter duo erant, qui statim ac inter-

rogati fuerunt: num detentionis suae causam scirent, omnia ingenue confessi sunt, ex quo orta est quaestio: an iidem admittendi essent ad beneficium minorationis poenae, ita nimirum, ut non quidem saeculari foro traderentur.

§. 18. Nulla quidem discordia detecta est in suffragiis eorum, qui sive consulendo sive iudicando in praedictorum causis sententiam dixerunt super eo: an uterque reus poenam traditionis foro saeculari atque adeo Capitis poenam incurrisset. Verum nonnulli subdiderunt attenta eorum prompta confessione, qua unusquisque delictum suum plene aperuerat, non expectatis ulterioribus Iudicis interrogationibus, ambos promeritos esse, ut pro sponte confessis haberentur utque propterea ad Triremes dumtaxat vel Carcerem perpetuo damnarentur. Alii vero numero plures censuerunt eosdem tamquam capitis reos brachio saeculari libere tradendos esse.

§. 19. Nos vero, quamvis ob aegritudinis nostrae pervicaciam Congregationibus super his habitis, ut semper alias Nobis in more positum fuit, interesse non potuerimus, quum tamen subinde omnia perlegere et expendere non omiserimus, pontificiae clementiae et mansuetudini magis consentaneum existimavimus in mitiorem sententiam concedere eo vel magis, quod et Cardinalis Albitius in huius generis rebus adeo versatus testatum reliquit, ejusmodi poenae minorationem veluti praemium indulgeri consuevisse iis, qui ad primam Iudicis interrogationem delictum suum integre aperteque fatentur; et plura suppetunt exempla causarum, quae in similibus circumstantiis ita transactae fuerunt. Itaque volumus praefatos reos promeritae poenae minoratione in praesenti casu gaudere, nimirum Triremibus perpetuo addici,

ita ut ab iis nunquam dimitti seu poenae hujusmodi commutationem ullam impetrare valeant, praeter quam a Romano Pontifice pro tempore existente ac de eorum delictis cum omnibus adjunctis circumstantiis edocto, relicta dumtaxat Judicibus facultate, ut quoties perpetuum triremium opus praefatis reis minime congruere videatur, in illius locum subrogare valeant perpetuam in ergastulo aut carcere reclusionem, si reliqua ipsis ad id necessaria non desint. Praeterea volumus atque mandamus, ut quum damnatio ad triremes seu ad perpetuam reclusionem, ut supra, praefatis reis formiter intimanda erit, id fiat a Judice praesentibus iis, qui ad Ecclesiarum Sacra moderanda deputati sunt, quique ad hujusmodi actum evocandi erunt ab ipso Judice sub poenis ejusdem arbitrio infligendis, atque ea occasione gravis admonitio iis fiat de omnimoda observantia et executione eorum, quae saepe praescripta sunt, ne scilicet ignotos Sacerdotes Missam celebrare permittant, nisi postquam literae discessus, quas secum a propria Dioecesi prodeuntes attulerunt, recognitae et examinatae fuerint per eum, cui hujusmodi cura demandata est. Id ipsum enim praestitutum alias fuisse meminimus in hac eadem Urbe sub fel. rec. Praedecessore nostro Clemente Papa XI. tunc, quum saeculari Foro traditus reus quidam capitali poena plectendus et, quod sacerdotali Ordine non insignitus Missam celebraverat.

§. 20. Cum iis igitur, qui usque nunc comperti fuerint ad sacrum presbyteratus Ordinem non promoti celebrasse aut sacramentales Confessiones excepisse, juxta rationem hactenus descriptam a competentibus Judicibus et Tribunalibus agendum decernimus. Sed quoniam hujusmodi crimen utpote gravissimum et satis superque frequentatum omni ratione praecavendum et,

quantum fas est, a christiana republica eliminandum extirpandumque Nobis esse cognoscimus, novam hac de re legem a Nobis statutam per apostolicam constitutionem, (cujus exemplum Epistolae huic adnexum fraternitas tua accipiet) in posterum, post tres scilicet menses ab ejusdem Constitutionis data computandos omnino servari et ad effectum perducendum mandamus. Tibique interim, venerabilis frater, apostolicam Benedictionem peramanter impertimur.

Constit. Bened. XIV. die 2. Aug. 1757.

(Bull. r. t. XIX. p. 284. Edit. Luxembg.)

Benedictus PP. XIV.

Divinarum humanarumque legum custodia vigilantiae Nostrae concredita hoc Nobis onus imponit, ut et assiduo studio caveamus, ne scelera atque flagitia contra ipsas leges committantur et ut ea, quae ab iniquitatis filiis perpetrari contingat, justo poenarum rigore ad formam Sanctionum iisdem Legibus adscriptarum puniri ac vindicari curemus.

§. 2. Sane Nos alias gravissimum eorum delictum detestantes, qui ad sacerdotalem Ordinem non promoti Missarum Sacrificia celebrare, fidelium Confessiones excipere et accedentibus ad eucharisticam mensam panem a se nulliter consecratum distribuere ausu temerario praesumerent, edita Constitutione, quae incipit: *Sacerdos in aeternum*: data 12. Kal. Maii anno incarnationis dominicae 1744. pontificatus Nostri IV. antiquiores Praedecessorum Nostrorum romanorum pontificum Constitutiones adversus hujus generis delinquentes jam pridem editas confirmantes et innovantes complures alias declarationes atque cautelas addidimus ad eliminandum a christiana republica sacrilegum ejusdem facinus maxime opportunas,

quae distincte legi possunt in citata Constitutione nostra impressa in Bullario nostro tom. I. num. 97*).

§. 3. His tamen ampliolem providentiam nunc superaddere cogimur, ut aliud delinquentibus effugium ibi non enuntiatum, et ab invecta sensim in Tribunalibus consuetudine jam ipsis pene concessum, quo debitas sibi graviores poenas plerique evadere possent, una cum caeteris per dictam Constitutionem nostram sublatis pariter adimamus.

§. 4. Invenimus siquidem hunc morem hactenus observari consuevisse, ut si reus constitutus quam primum a Judice interrogatus fuerit: an sciat, quae de causa carceribus inclusus sit, aperte et candide delictum suum fateatur et narret, tunc is veluti sponte confessus ad obtinendam poenae minorationem habilitetur, quod nimirum eo recidit, ut ad Triremes vel ad carcerem perpetuo damnetur sed nequaquam Foro saeculari tradatur tamquam capitalis criminis reus, quemadmodum praefatae Praedecessorum nostrorum constitutiones a Nobismet ipsis, ut supra diximus, confirmatae et innovatae praescribunt, uti latius a Nobis expositum est in epistola encyclica ad antistites Ordinarios locorum et Judices in hac materia competentes hac ipsa die per Nos data.

§. 5. Quum autem experientia compertum fuerit plerosque reos, qui sacerdotali caractere carentes Missam celebrarunt aut Sacramentum Poenitentiae nulliter ministrarunt, de hujusmodi Tribunalium indulgentia satis edoctos vix unquam omittere, quin statim atque carceribus detenti et coram Judice constituti fuerint, delictum suum diserte confiteantur, ad hoc, ut traditionem Foro saeculari extremumque

*) Vd. supra p. 475.

supplicium exinde consequens evadant quumque hac ratione reipsa eveniat, ut vix ullus sit ex hujusmodi criminis reis, qui moderationem poenae in praefatis apostolicis constitutionibus statutae non obtineat eoque beneficio fruatur, ut quum saeculari Foro tamquam capitali judicio damnatus et mortis reus tradendus fuisset, perpetuo potius Carceri aut Triremibus mancipetur,

§. 6. Idcirco Nos perniciosam hujusmodi praxim de medio tollere coacto motu proprio et certa scientia ac de apostolicae potestatis plenitudine per hanc nostram perpetuo valituram constitutionem decernimus atque statuimus in posterum videlicet post tres menses a data praesentium literarum computandos, nulli amplius Clerico sive Laico saepedicti criminis reo promeritae poenae minorationem ullam concedi debere sive posse intuitu promptae apertaetque confessionis, qua delictum suum in circumstantiis superius enunciatis Judici fassus fuerit, sed ea non obstante omnes et singulos in praecedentibus constitutionibus hac de re editis comprehensos a Judice competente in casibus ibidem expressis, praevia etiam degradatione, quatenus opus sit, tradendos omnino fore et esse Brachio saeculari capitali poena puniendos.

§. 7. Sicque et non aliter in praemissis censi atque ita per quoscumque Judices Ordinarios et delegatos, etiam S. R. E. Cardinales Nostrosque et apostolicae sedis etiam de Latere legatos seu nuntios et in quibuscumque tribunalibus et officiis, etiam specifica mentione dignis sublata cuilibet aliter judicandi et interpretandi facultate, judicari, definiri et post lapsum trium mensium, ut supra, ad executionem et effectum omnino perducendum debere.